

“No volia recrear la infantesa, sinó penetrar en la consciència humana”

Albert Mestres (Barcelona, 1960) publica a Angle Editorial la novel·la *Els colors dels dies*.

—La idea era parlar, a través de la vida estiuenca de l'Albert i l'Elisenda, del pas de la infantesa a l'adolescència, un període en què el món infantil es confon amb l'adolescent?

—De fet, l'objectiu no era aquest: era parlar de coses que fan de mal definir, coses que ens passen i després etiquetem, hi posem nom, però en realitat continuen essent igual de confuses, com ara la por i el desig. Per això vaig agafar aquest moment de la vida, perquè en aquest moment aquestes coses encara no són socialment definides en la persona, i al nen li passa que no en té clars els límits. No perquè sigui cap nen especial, això passa a tots els nens.

—Per això, els dies, els moments, poden ser de felicitat i de por, de festa i de drama, no?

—Sí.

—Es tractava de ser detallista però sense recordar per recordar moments de la infantesa, oi? El risc hauria estat d'acostar la novel·la al llibre de records d'infantesa convencional.

—És clar. El llibre no és autobiogràfic, encara que el protagonista es digui Albert. Fa temps que els meus protagonistes se'n diuen. Evidentment, no es tractava de fer una recreació de la infantesa, sinó d'anar una mica més endins de la consciència humana. Per això vaig recórrer a dues tècniques. Una és el llenguatge “poètic” entre cometes, amb descripcions detallistes i precises, corresponent a la mirada dels nens, capaços de copsar allò que a nosaltres se'ns escapa. I en segon lloc una posició de l'autor ambigua, que ja havia utilitzat i em sembla molt fructífera, on de cop i volta és present i de cop i volta desapareix, cosa que fa que el lector entri dintre la consciència del personatge, després el vegi des de fora, i després en vegi una dissecció com si fos una granota, tot al mateix temps. Fa una impressió estranya que penso que ajuda molt. I hi ha un tercer element d'estil, la tercera persona en present, que dóna una immediatesa i que fa la sensació que vius les mateixes coses que viu el personatge.

Albert Mestres publica la novel·la *Els colors dels dies*, a Angle Editorial.

—El Cadaqués que viuen els protagonistes és tan realista que de segur que l'autor l'ha mamat.

—Hi vaig passar un estiu, fa molts anys. Sí, he fet servir records meus que poden ser de Cadaqués i de més llocs on he estat, com ara Menorca, que pot tenir-hi similituds. Quan l'escribia també vaig fer una visita a Cadaqués per a verificar si allò que explicava, que recordava, era creació de la meva ment o no.

—Per què Cadaqués?

—Perquè té per mi una doble aura mítica. Artística i literària —per Foix, sobretot— i per l'estiu que hi vaig passar, un estiu que no se m'ha esborrat. Potser perquè només va ser un.

—El pes de Cadaqués a la vostra memòria personal és allò que us ha animat a escriure la novel·la?

—En tot cas m'ha animat a situar-la. La nitidesa dels records m'hi ha ajudat molt. A més, hi ha un fet autobiogràfic, la tempesta del 71, que va deixar Cadaqués aïllat. Utilitzo aquest fenomen com a

detonant d'una situació que em semblava interessant, i això em va ajudar a situar la novel·la a Cadaqués.

—La vida, el dia, té colors, i potser el nen els copsa més bé, li arriben més a l'ànima, no?

—Sí. Els nens tenen una vivència dels colors, de les olors, del tacte, de totes aquestes coses, extremadament més intensa que no pas nosaltres, i que es barreja amb allò que podríem dir-ne racionalitat.

—El final de la novel·la, amb l'impacte de la por de perdre la germana, representa la fi de la innocència, de la infantesa?

—Potser no tant la fi de la innocència o de la infantesa com la presa de consciència d'una realitat que no necessàriament és amable, que és la dels adults.

—La portàveu a dins fa molt de temps, la novel·la?

—Sí. Molt. Fa uns quinze anys que la idea em voltava pel cervell. Em va costar una mica de posar-m'hi. Per dos motius. Un, perquè escriure la novel·la anterior, *La pau perpètua*, que va ser molt complicat i dur, em va deixar atùit. I després vaig tenir una filla i fins al cap d'un temps no vaig tornar a trobar la manera de posar-m'hi.

Lluís Bonada